

AZÓTA SEM VÁLTOZTÁL MEG?

Taeguban az egyik konferencián szóltak nekem, hogy egy középkorú hölgy keres. Mikor találkoztam vele, fogalmam sem volt, hogy kicsoda. A hölgy a lehető leglelkesebben üdvözölt, én pedig csak állodgáltam ott zavartan. Azután felfedte a kilétét: "Pásztor, én vagyok az! Ock-Sun."

"Ó!" Nagyon meglepődtem. Mikor Jangpaliban éltem, ismertem egy Ock-Sunt. Közelebből megnézve kétségtelenül ő volt az. Akkortájt egy kislány volt, aki nagyon sok nehézségen ment keresztül, mindig szegényen, térdén szakadt nadrágjában járt. Ez az Ock-Sun állt előttem negyven évvel később, középkorú asszonyként. "Ó, te vagy az Ock-Sun?" Furcsának, kényelmetlennek éreztem, hogy most is ezen a bizalmas nevén szólítsam.

Beszélgetni kezdtünk a múltból. Örömteli és megindító volt visszagondolni a Jangpaliban történt eseményekre. Utána csendesesen megkérdeztem: "Beszéltem annak idején a bűntől való megváltásról. Még mindig ugyanúgy megmaradt a megváltásodról való bizonyosságod a szívedben?"

"Persze, megmaradt pásztor. Bár akkor még csak a harmadik osztályba jártam, az Evangélium, amit prédikáltál nekem, és a megváltás, amit akkor kaptam, megmaradt még ezen a negyven éven és sok változáson keresztül is. Lehet, hogy minden megváltozott azóta a szívemben, de ez az egy nem."

Könnyes szemmel tett nekem bizonyosságot erről. E találkozást követően gyakran eszembe jutottak azok a testvérek és testvérnők, akik Jangpaliban a gyülekezetbe jártak, és akikkel annak idején együtt olvastam a Bibliát, együtt imádkoztam, együtt tettem tanúbizonyosságot és közösségben voltam. Gondolatban végighaladtam az összes testvéren és testvérnőn, kik voltak, mit csináltak, szerettem volna tudni, vajon még mindig ott van-e Jézus a szívükben, és boldogan élnek-e Neki köszönhetően. Jong-Yong Kim, Myung-Taek Suh, és Ock-Kyu Son testvér, Jung-Ock Lee, Ock-Hyun Kim, Ack-Soon Lee, Wei-Ja Lee, Kyung-Hwe Im, Nae-Soon Kim és Pil-Cho Jung testvérnő. Gyakran gondolkodom az akkori testvérekre és testvérnőkre, időnként elfog az érzés, hogy szeretném tudni hogy vannak, és hogy jó lenne találkozni velük.

Az Ock-Sunnal való találkozást követően, nagy sportcsarnokokban tartott konferenciák alkalmával Isten gyakran megadta nekem az örömet, hogy egymás után újra találkozhattam és beszélhessek azokkal az emberekkel, akiknek korábban az Evangéliumot hirdettem. Egy a Buchun Sportcsarnokban tartott konferencián Soo-Hee Cho testvérnővel találkoztam. Egy másik, a Pusani Kooduk Sportcsarnokban tartott konferencia alkalmával pedig Soon-Duk Cho

testvérnő hívott fel. Bár szívesen találkoztam volna vele, éppen akkor nem volt rá alkalmam, így csak telefonon beszélgettünk. Nemrég a Masan Sportcsarnokban tartott egyik konferencián pedig Yong-Sook Park testvérnő jött oda hozzám és üdvözölt: "Pásztor, én vagyok az Yung-Sook." Először nem emlékeztem rá, és összetévesztettem valaki mással. De mikor elment, utána már vissza tudtam emlékezni: Yung-Sook Park testvérnő közel lakott a gyülekezethez egy, a földek mögött fekvő házban. A testvére szintén járt a gyülekezetbe, és mindig virágokat ültetett. Mikor beszélgettünk, azt mondta: "Pásztor, olyan jó és kegyelemmel teli időszak volt akkoriban. Mikor elmentünk a gyülekezetbe a barátaimmal, gyakran hallottuk, hogy hangosan, kiáltozva imádkozol. Félünk, hogy esetleg félbeszakítjuk az imádat, így mi is elkezdtünk imádkozni, az ajtó előtt térdelve. Hallottuk az ételért és a tanúságtételért való imádat, és annyira megindult a szívünk, hogy mi is veled kiáltoztunk; azonban nem volt semmink, így nem tudtunk segíteni.

A múltból szóló szavakat hallva Jangpali emlékei újra feltörtek a szívemben. Az akkori testvérek és testvérnők ma mind szétszóródva élnek. A testvérnők, akik akkor kislányok voltak, megházasodtak, gyermekeket szültek, és miután a gyermekeik is megházasodtak, ma nagymamaként élnek. Mikor látom, hogy a testvéreknek ma már szintén unokáik vannak, ráeszmélek, mennyi változás történt az eltelt negyven év alatt.

Bár találkoztam He-Ock Lee testvérnővel, aki Jinjuban lakik, Pil-Cho Jung testvérnővel, aki Tageuban él és másokkal is a múltból, még ma is hiányoznak nekem mindannyian. Gyakran gondolok ilyesmikre: "Hol lehet Jong-Yong Kim testvér, és vajon mit csinál? Nagyon hiányzik Myung-Tae Suh és Ock-Kyu Son testvér." És hiányoznak mások is, mint például a gyerekek, akik nem tudtak még semmit, csak futkostak körbe-körbe és játszottak; emlékszem rájuk és nagyon hiányoznak.

Időnként találkozom ezekkel a testvérekkel és testvérnőkkel a múltból, és kicseréljük az emlékeinket. Azonban eltelt negyven év, és az életük, a megjelenésük, a gondolkodásmódjuk mind megváltozott. De van egy dolog, ami nem változott meg. Határozottan felismertem Hee-Ock, Young-Sook, Ock-Sun és Shim-Sun testvérnőnél, illetve Jae-Yul Shim testvérnél és más testvérekkel és testvérnőkkel kapcsolatban is, hogy a megváltásuk felől való bizonyosság, amelyet negyven évvel azelőtt kaptak Jangpaliban abban a kis gyülekezetben, ahol imádkoztunk, közösségben voltunk és megosztottuk az Igét, nem változott. Olyan boldog voltam, mikor láttam annak megdöbbentő valóságát, ahogy a szívük továbbra is Krisztussal járt, hogy azt az örömet ki sem tudom fejezni szavakkal. Gyakran olyan volt a szívem, hogy bár ezek a testvérek, akik velem voltak Jangpaliban, ma már idősek, nagymamák és nagypapák, úgy éreztem, ha lehetne, szívesen összegyűjteném mindnyájunkat, és Istentiszteletet tartanánk, imádkoznánk, és együtt élnénk, az Urat szolgálva.

Az igazat megvallva, mikor Jangpaliba érkeztem, volt amit nem tudtam. Nem tudtam, hogyan kellene vezetnem a szolgálatot, hogyan kell hirdetni az Evangéliumot, hogyan kell szembe szállni a sok különböző problémával, amellyel találkoztam és hogyan kell kezelni azokat. Abban az időben, ahogy visszatekintek, semmi sem volt a szívemben. Nem volt tudásom, tapasztalatom, pénzem, nem voltak olyanok, akik segítettek és támogattak volna. Egyetlen dolog azonban biztos: az Úr velem élt. Egy fiatal, éretlen és naiv személyen keresztül, mint amilyen én voltam, beültette Jézus szívét ezekbe a testvérekbe és testvérnőkbe, állandó hittel és reménnyel töltötte be őket, és kiöntötte a kegyelmét rájuk. Nem számít, hol laknak most, mikor látom őket, amint Jézussal élnek, akit akkor elfogadtak, és látom az üdvösséget és a bűnök bocsánatát, amelyet akkor kaptak, nem tudom szavakkal kifejezni, mennyire hálás vagyok Istennek.

OCK-SOO PARK TESTVÉR, ISTEN CSELEKEDTE EZT

1965 szeptemberében el kellett hagynom Jangpalit, hogy csatlakozzam a hadsereghez. Egy évvel korábban hosszabbítást adtak nekem. Miután megkaptam a hosszabbítást, így imádkoztam az Úr előtt:

"Isten, az Evangéliumért dolgozom itt Jangpaliban, és szívesen hirdetném itt továbbra is. De tudom, hogy nem azért küldesz a hadseregbe, mert nem tudod megakadályozni. Ha azt akarod, hogy csatlakozzam a hadsereghez, az azért van, mert meghatároztaál egy helyet számomra, hogy ott hirdessem az Evangéliumot - ahol vannak emberek, akik várják, hogy üdvösséget kaphassanak."

Ima közben hit tört fel a szívemben. Attól kezdve minden éjjel felkeltem és imádkoztam a hadsereggel kapcsolatban.

"Isten, bár nem tudom milyen fajta seregbe fogok kerülni, és ki lesz a felettesem, kérlek add meg, hogy kegyelmet kaphassak a felettesemtől és a társaimtól, és erőteljesen hirdethessem az Evangéliumot."

Naponta imádkoztam. Eleinte gyenge volt az imám, azonban ahogy telt-múlt az idő, a szívembe egyre több és több hit került, és egyre jobban erőre kapott, amint Isten előtt imádkoztam.

1965 szeptemberében el kellett hagynom Jangpalit. Néhány testvér eljött a Daegu-i Misszionáriusképző Iskolából, hogy elvigyenek autóval. Este összegyűltünk a gyülekezet

központjában, teázást rendeztünk, imádkoztunk, megosztottuk a bizonyságainkat és egészen éjjel 11-ig közösségben voltunk a testvérekkel és a testvérnőkkel. Másnap mikor az autóval elindultunk Daeguba, a testvérek és testvérnők mind elsorult szívvel intettek búcsút. Az autóban a testvérek meséltek nekem különböző dolgokról:

"Ock-Soo Park testvér, senki sincs, hogy eljöjjön Jangpaliba, és ugyanígy dolgozzon tovább. Nem te voltál, aki elvégezted ezt a munkát - Isten munkálkodott Jangpaliban. Hálát adunk Istennek, aki Jangpaliban munkálkodott."

Ha alkalmam nyílik rá, időnként még mostanában is felkeresem Jangpaliban a gyülekezetet, ahol szolgáltam. Meglátogatom a ma szemmel láthatóan üres gyülekezeti házat, magasra nőtt gazzal az udvarán, és a testvérekre és testvérnőkre gondolok, akikkel együtt voltam - és kifejezhetetlen hálával emlékezem mindarra, amit Isten adott nekem a másfél éves ittlétem során.

A másfél év alatt, amelyet Jangpaliban töltöttem, Isten sok lelket megmentett és hitet ültetett a szívükbe. Mikor elutaztam Jangpaliból, tele voltam hálával és dicséretadással a kegyelemért, amelyet Isten mutatott irántam, és nyugalom volt afelől, hogy távoznom kell. Hálás és elégedett vagyok, mikor arra gondolok, hogy Isten megváltásban részesített egy ilyen értéktelen embert, mint amilyen én vagyok. Megváltómként megtartott és kiöntötte rám a kegyelmet, hogy sok ember kerülhessen rajtam keresztül az Úr elé. Nem tudom az összes múltbeli testvérről és testvérnőről, hogy hol van most, de szeretném, ha mindegyikük értékes életet élne az Evangéliumban. Őszintén remélem, hogy Isten, aki engem vezetett, őket is vezeti, és rajtuk keresztül is hirdettetik az Evangélium, és kívánom, hogy megkapják a dicsőséget Istentől.